

# La GRAN MALIFETA

Oriol Garcia Molsosa Il·lustracions: Ed





The title 'La GRAN MALIFETA' is rendered in a vibrant, multi-colored, hand-drawn style. The word 'La' is in a smaller, cursive font at the top. 'GRAN' is in large, bold, block letters with a rainbow gradient. 'MALIFETA' is also in large, bold, block letters with a rainbow gradient. The entire title is set against a background of yellow sunburst rays radiating from behind the text.

La  
GRAN  
MALIFETA

Oriol Garcia Molsosa  
Il·lustracions: Ed

Publicacions de l'Abadia de Montserrat

# Capítol 1

**Aquesta** història passa en una casa si fa no fa com la teva. De fet, ara mateix en Pep Desendreça podria estar fent una de les seves malifetes a la teva habitació. O a la cuina. O potser al menjador? Si és així, ja et pots calçar!

D'entremaliadures, en Pep Desendreça n'ha fet de l'alçada d'un campanar. Però cap com **LA GRAN MALIFETA**. Una malifeta extraordinària. Divertidíssima. Estrafolària. Fantàstica!



La va fer un diumenge qualsevol a casa de la família Fetarret. Però no ens avancem! Perquè encara no saps qui són, oi, els Fetarret? Abans de començar la història te'ls presentaré. Em sembla que ja estan a punt de despertar-se!

# RiINGGGG!!

Mira, aquí tenim la primera: la mare. Sota aquesta immensa mata de cabell arrissat s'hi amaga la Fina. Cada matí es baralla amb els seus cabells indomables.

—Mare, mare! No trobo els calçotets!!!



Ep! Ja sento en Fel! Té cinc anys i és el menut de la família. No patiu pels calçotets, els trobarà de seguida. Quan ja estigui vestit, arribarà al lavabo amb un pipí urgent. Tres, dos, un... Ja és aquí!

—Bon dia, Fel! —li diu la mare—. Ja has trobat els calçotets?

—Sí, eren dins la capsa de les construccions. No sé pas qui els hi ha posat... Uix! Pare, com punxes!

En Felip acaba d'entrar al lavabo i ha fet un petó d'erició a en Fel. El pare és trompetista, té una barba d'aquelles que punxen i d'un temps ençà sempre perd les partitures.

—Felip, m'ajudes? No sé pas què hi tinc, aquí! —diu la Fina.

—A veure si seran les meves partitures... Des d'ahir que no les trobo! Deixa'm mirar... Ui, sí que sembla que hi tens alguna cosa, sí!



No t'ho perdís! En Felip està buscant entre els rínxols de la Fina. La veritat és que ja n'és tot un expert. De dins dels cabells, n'ha arribat a treure un parell de mosques, uns espaguetis amb pesto, el broquet de la trompeta i, fins i tot, un ratolí! A veure què hi troba avui...



—El meu llapis!!! Per fi!!!

Aquesta que crida és la Flor. Acaba d'arribar al lavabo amb un llibre sota el braç. Té set anys i li encanta llegir. Quins salts d'alegria que ha fet quan ha vist el llapis! Feia tres dies que el buscava pertot arreu.

—Vinga, va, cap a esmorzar! Encara fareu tard a l'escola! —diu el pare.

## Capítol 2

**Últimament**, la casa dels Fetarret sempre està desendrecada. Ja ho has vist: no hi ha dia que no perdin alguna cosa.

Fa un parell de setmanes, per exemple, en Felip va anar a fer un concert i dins la funda, en lloc de la trompeta, hi va trobar una sabata d'en Fel. Quin tip de riure es van fer els músics de l'orquestra! Van riure tant o més que els de la classe d'en Fel quan el van veure entrar amb una sabata a un peu i una trompeta a l'altre!

Han provat de fer xafarranxo general i res de res. En un tancar i obrir d'ulls la casa ja torna a estar de potes enlaira. És com si als objectes de casa els agradés estar fora de lloc. I contra això no s'hi pot fer res, oi?

—I si la casa està encantada? —rumia en Fel quan intenta buscar una explicació a aquell desgavell.







I, de fet, en Fel no va pas desencaminat: a casa els Fetarret s'hi ha instal·lat en Pep Desendreça. Ell és el responsable d'aquest desordre constant.

En Pep Desendreça no aixeca un pam de terra i es camufla com un camaleó. Té les orelles punxegudes i uns braços que s'estiren fins a on faci falta per arribar a tots els racons de la casa. Els peus, en canvi, els té ben menuts i peluts, per no fer soroll.

A la panxa hi té cosit un sac enorme que seria l'enveja dels cangurs més presumits. A dins, hi entafora tot allò que arreplega i ho tragina d'una banda a l'altra. Amb quina intenció? Fer-se un tip de riure i fer un bon escampall. I és que en Pep Desendreça és un follet d'allò més entremaliat!



Va arribar a casa els Fetarret cavalcant damunt d'una bufada de vent del nord, i no en marxarà fins que n'arreglequi una altra de prou forta. Per això, quan bufa el vent, el follet es posa a l'ampit de la finestra per sentir-ne el xiulet. Si no és prou fort, se'n torna dins la casa i continua amb les seves malifetes.

Com la de fa un parell de dies. El follet va canviar la P per la F i durant tot el dia van ser la família Petarret. Quina vergonya que va passar la pobra Plor Petarret quan la mestra va passar llista!

Així que ja ho saps, si bufa vent del nord, tanca les finestres ben tancades: no se sap mai!

## Capítol 3

**Ara sí**, fetes les presentacions, ja podem començar la història de



Vet aquí que un diumenge al matí a casa els Fetarret tothom dormia. Bé, tothom, tothom, no.



En Fel, matiner, s'acabava de despertar. Encara mig endormiscat, va baixar cap al menjador per jugar una estona. Però quan era a mitja escala...

—Gronyc, gronyc!

Eren imaginacions seves o acabava de sentir el gruny d'un porc?

—Gronyc, gronyc!

Tornem-hi! Això no és normal! En Fel, espantat, va recular un parell de graons.

—Gronyc, gronyc!

El tercer grunyit va ser el definitiu. En Fel va tornar cames ajudeu-me a l'habitació. Ho havia d'explicar a la Flor!

—Hi ha un porc a casa, Flor!  
—Què dius, Fel? —va contestar la Flor, mig endormiscada.  
—Dic que HI HA UN PORC A CASA!  
—I tant! —va dir ella, seguint-li el joc—. Un porc amb la cara rodona...  
—Sí!  
—Les galtes ben rosades...  
—Sí!!!  
—I un pijama de color blau...  
—Floooooooooor! —va protestar el germà, en veure que la Flor li prenia el pèl.  
—Ha, ha, ha! —va esclatar ella.  
—Que et dic que sí, Flor! Hi ha un porc a casa!  
—Va, Fel, no diguis bajanades! Com vols que hi hagi un porc a casa? —va contestar-li ella, endormiscada.

I, en certa manera, la Flor tenia raó. Al menjador de casa els Fetarret no hi havia pas un porc. N'hi havia tres!



## Capítol 4



**Tres** porcs asseguts a la taula. Això és el que es van trobar els dos germans quan van baixar al menjador.

Un dels porcs portava un sac ple de palla; l'altre, un feix de llenya, i el tercer dibuixava el plànol d'una casa amb xemeneia.

Si haguessin pogut, els dos germans haurien despertat d'un crit el pare, la mare i el veïnat sencer. Però l'escena els va deixar garratibats. Sense poder dir ni ase ni bèstia. Si més no, durant els cinc o sis segons que va trigar a aparèixer el llop udolant des de la cuina.



—Auuuuuu! Algú sap com funciona la vitroceràmica? Vull posar a bullir la Caputxeta i no hi ha manera... —Això ho va dir vestit amb una disfressa d'àvia, que li donava un aspecte d'allò més ridícul.



—Has de prémer el botó del foc que vols utilitzar i després... —van sentir que cridava una veu des del lavabo—. Espera't, saps què? Vinc i t'ho explico, que així m'escalfaré la sopa. Freda no val res...

Una noieta amb els rínxols d'or va aparèixer a escena. A la mà hi portava una pila de xampús, espumes i gomines que la mare feia servir per domar els cabells.

Així és com va començar la **GRAN MALIFETA** d'en Pep Desendreça.

I és que, des d'una lleixa de la llibreria, el follet va començar a sacsejar ara un llibre, ara un altre, fent aparèixer nous personatges de conte per embolicar més i més la troca.



—Xocolata, on és la xocolataaaaa? —va cridar un home amb un barret de copa extravagant.

El follet acabava de sacsejar *Charlie i la fàbrica de xocolata* per fer entrar a escena Willy Wonka, el millor xocolater!

—A l'armari del rebost, al tercer prestatge —va contar-li l'osset petit, amb els morros plens de xocolata—. Com que algú s'ha menjat la meva sopa, he sopat pa amb xocolata!

—Algú m'ha pispat el rellotge! I si faig tard? Òndia, òndia, arribaré massa tard! —esgüellava, nerviós, el conill d'*Àlicia al país de les meravelles*.

—Tic-tac, Tic-tac...



—Xxxxxxt! Silenci! —va ordenar una bruixa que carregava un sac de llaminadures—. Em sembla que el sento...  
—Meu, marrameu! Ve del lavabo! —va miolar el gat.  
—Anem-hi! —va proposar el conill.  
—Ni parlar-ne! Jo no em moc d'aquí fins que trobi les meves botes. Meu, marrameu!  
—Ui... Què veig aquí? Però si són dos germaneeets! A veeeeeure, boniiics... deixeu que us miri ben miraaaaats?  
—va dir la bruixa, quan va veure en Fel i la Flor—. Bah! Massa prims! Teniu, mengeu, mengeu llaminadures...



Potser va ser per les ungles afilades de la bruixa. O potser va ser pel terrabastall que van fer el gegant i la mongetera màgica quan en Pep Desendreça els va fer aparèixer al menjador. La veritat, no ho sé. Però en Fel i la Flor, per fi, van xisclar espantats.



## Capítol 5

—**Ho** has sentit, Felip? —el xiscle els havia despertat.

—Sí, eren els nens, oi?

—Jo diria que sí! —va afegir-se a la conversa una veueta fina i angelical.

—AAAHHH! —van bramar, espantats, els pares, en sentir-la.

—Si no m'haguessin escrit tan fina i educada, jo també cridaria. És HOR-RO-RÓS! —va continuar la veu fina—. Aquest llit és un desastre! No he aclucat l'ull en tota la nit. Em sembla que algú ha posat un pèsol sota el matalàs.



Ja saps qui és, oi? En Pep Desendreça havia fet aparèixer la princesa del pèsol entre el pare i la mare. I, és clar, la Fina i en Felip, d'un bot, havien sortit del llit.

El follet, que es mirava l'escena camuflat entre els llençols, va decidir embolicar encara una mica més la troca. Del sac, en va treure el conte de la *Ventafocs*, i amb un parell de sacsejades va fer aparèixer el príncep blau just quan començava a emprovar sabates a tot el reialme.

Tot d'una, en Felip ja calçava una sabata de taló de cristall que, sorprenentment, li anava a la mida.

—Oh! Sou vós? Sou vós qui em vau robar el cor al ball de Palau? Us recordava amb menys barba, la veritat... Però m'és ben igual! Casem-nos! Casem-nos i vivim feliços i mengem anissos! —declamava el príncep blau.



Amb una estirada de braç la Fina va salvar en Felip de les mans del príncep, i tots dos van baixar les escales a correcuita. Es temien el pitjor. Havien sentit el xiscle d'auxili dels fills i, per culpa d'aquells estranys personatges que els havien entretingut, potser ja seria massa tard! I si algú els havia raptat?

—Fel! Flor! Que esteu bé? Ja veniiiiim!

Però l'única resposta que van tenir va ser un udol que feia estremir.





A  
PARTIR DE  
6  
ANYS

El raspall de dents a la nevera i les forquilles al calaix dels mitjons. Les claus a la rentadora i la motxilla de l'escola al rebost... I els calçotets? Algú ha vist els calçotets?

Si a casa teva també passen coses com aquestes, ja et pots calçar! Potser és que hi ronda en Pep Desendreça... D'entremaliadures, n'ha fet de l'alçada d'un campanar. Però cap com LA GRAN MALIFETA. Si vols, te l'explico.



Publicacions de l'Abadia de Montserrat